

Οι αρλεκίνοι

Τους αρλεκίνους απόψε στη σκέψη ξανάφερα
 σταυραδελφέ Γρηγόρη
 σαν στη συναγωγή
 και πάλι θρέθηκα.
 Άκαπνοι, άμαχοι, ατσαλάκωτοι,
 άβουλοι, άνεβροι.

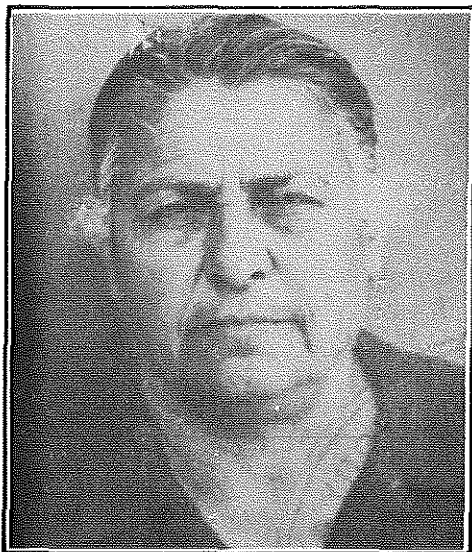
Πίνοντας τον ερατεινόν των
 «ακούουν» εις το καφωδεϊόν
 από τα μεγάφωνα
 τους ανιαρούς, μακρούς, γραπτούς, μονόλογους
 των άλλων συναδέλφων
 και συζητούν για μπίζνες.

Αν ξαναρχόσουν
 θα τολμούσες άραγες
 να πάρεις το «φραγγέλιο»
 και τη συναγωγή ν' αποκαθάρεις
 στο όνειρο που πλάθαμε
 σάρκα κι οστά να δώσεις;

5.4.1979

ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Αυτοί που φεύγουν

Χρυσταλλού Γεωργίου Αβρααμίδη, το γένος Κωστή Χ' Τσικκά.

Γεννήθηκε στην Χρυσίδα της Κυθρέας το 1916. Φοίτησε στο σχολείο της Χρυσίδας και με την αποφοίτηση της ασχολήθηκε με τα οικιακά.

Παντρεύτηκε το 1957 το Γεώργιο Α. Αβρααμίδη και εγκαταστάθηκε στην Χρυσίδα.

Πέθανε στις 17 του Γενάρη 1983 στις Αθήνες όπου πήγε για θεραπεία και η σορός μεταφέρθηκε στην Κύπρο και τάφηκε στο Νέο Κοιμητήριο Λευκωσίας από την εκκλησία των Αγίων Κων/τίνου και Ελένης.

Πολύκλαυστη Χρυσταλλού,

Ένας θερμός αδελφικός δεσμός και μια υπέρμετρη αδελφική αγάπη σε ένωνε με τα δυο άλλα σου αδέρφια, που άρχισε από τα παιδικά σας χρόνια και διατηρήθηκε σταθερά και αμείωτα όχι μονάχα όταν ζούσατε κάτω από την οικογενειακή σας στέγη αλλά και όταν θραδύτερο ξεχωρίσατε καθένας στη συζυγικήν οικογένεια.

Ήταν πραγματικά πηγαία και παραδειγματική αυτή η αδελφική σας αγάπη σε τρόπο που όλα σας χαρές και λύπες, ευτυχίες και δοκιμασίες κτήματα χρήματα και περιουσίες ήταν κοινά για όλους σας. Έμοιαζε με την αγάπην εκείνην των πρώτων Χριστιανών που ήταν όλα κοινά και συνέτρωναν στα ίδια τραπέζια, τις

αγάπες όπως τις αποκαλούσαν.

Η απaráμιλλη αυτή αγάπη που σας ένωνε είχε βαθειά τις ρίζες της στην οικογενειακή σας παράδοση γι' αυτό και επεξετάθηκε και διαωνίσθηκε και σ' όλα τα αδελφοτέχνα.

Γι' αυτό όταν προ μηνός περίπου δέχθηκες το πρώτο του χάρου κτύπημα, με μιαν ελαφράν ημιπληγία, τα παιδιά της αδελφής σου που είναι εγκατεστημένα στις Αθήνες από τον καιρό που γίναμε πρόσφυγες, μόλις πληροφορήθηκαν το αναπάντεχο περιστατικό της σκληρής δοκιμασίας σου η απάντησή τους στον προσφιλή σου αδελφόν Ανδρέα ήταν μεν λακωνική αλλά γεμάτη στοργή και σεβασμό προς την λατρευτή τους θεία Χρυσταλλού. «Θείε φέρε την χωρίς αναβολή στην Αθήνα, κοντά μας».

Ο στοργικός αδελφός σου με κίνητρο από τη μια την απεριόριστην αδελφικήν αγάπη και από την άλλη την ολοπρόθυμη προτροπή των αδελφοτέχνων σας δεν φείσθηκε ούτε κόπων, ούτε εξόδων σε μετέφερε το πιο σύντομο δυνατό στο κλεινό της Αθήνας Άστυ για να ζητήσετε τα φώτα της Επιστήμης ανάμεσα σε διακεκριμένες προσωπικότητες, καθηγητές Πανεπιστημίων.

Μα αλλοίμονο! Ο χάρος караδοκούσε για να αποτελειώσει το έργο που άρχισε με το πρώτο κτύπημα! Περιέμενε πίσω από τα φώτα και τις ενέργειες της επιστήμης για να μεταφέρει την αγνή σου ψυχή στις αιώνιες μονές όπου οι δίκαιοι και οι άγιοι αναπαύονται.

Μα αυτή η απροσμέτρητη αγάπη σου, αξεχαστη Χρυσταλλού, δεν περιοριζέτο μόνο στο στενό οικογενειακό σου περιβάλλο, αλλά επεκτεινόταν σ' όλο το κοινωνικό σύνολο των συνανθρώπων σου. Δείγμα της πρωταρχικής αυτής αρετής της θάνατης μας πίστης ήταν πως ποτέ στο μακρό στάδιο της επίγειας ζωής σου έβλαψες κανένα ούτε με λόγια ούτε με έργα γιατί είχες τάξει σαν σκοπό του βίου σου την αγαθοεργία και γενικά τις καλές πράξεις και απεστρέφεσο μ' όλη τη δύναμη της ψυχής σου το κακό και τις βλαβερές πράξεις.

Πέρα από την αρετή της αγάπης εκοσμίσο και με άλλες Χριστιανικές αρετές την εργατικότητα, την τιμιότητα, την οικονομία, την ευσέβεια με ιδιαίτερη προσήλωση σου στα θεία. Ανελλιπώς θυμάμαι εκκλησιάζεσο στην εκκλησία του Τιμίου Σταυρού στη Χρυσίδα και όταν η προσφυγιά σ' οδήγησε στον Οικισμό του Αγίου Γεωργίου, επειδή δεν έχει ανεγερθεί

ακόμη σ' αυτόν εκκλησιά, συνέχισες το τακτικό εκκλησιασμό στην εκκλησία της Παναγίας της Παλουριωτίτσας αν και απέχει υπολογισίμη απόσταση από τον οικισμό.

Αξέχαστη Χρυσταλλού! Φεύγεις από τον πρόσκαιρο τούτο κόσμο σεμνή και ενάρετη, τιμημένη και σεβάσμια. Το φωτεινό παράδειγμα του εναρέτου βίου σου θα παραδειγματίζει και καθοδηγεί όχι μονάχα συγγενείς και απογόνους αλλά και κάθε ένα από μας που έχει παρακολουθήσει προσεκτικά και από κοντά το δικό σου επίγειο βίο.

Το μόνο σου παράπονο είναι πως πεθαίνεις και θάπτεσαι σε ξένην και αφιλόξενη γην. Δεν έζησες και δεν ευτύχησες ν' αξιωθείς την επιστροφή στη δροσόλουστη μας Κυθρέα. Να σε σκεπάσει το ανάλαφρο της χώμα, δίπλα στους προγονικούς τάφους, τους τάφους των γο-

νιών σου Κωστή και Αννούς που με σεβασμό αναφέρω τα ονόματα τους, γιατί τους αξίζει κάθε μνεία και μακάριση χάρις στον αγνό Χριστιανικό τους βίο. Θα είναι συντροφιά και ξελαφράδα για το κορμί και παρηγοριά και άνεση για την αθάνατη ψυχή σου, αν ενώνεσους στους προγονικούς τάφους.

Εύχομαι ολόψυχα ο Πανάγαθος να κατατάξει την αγνή σου ψυχή στην αιώνια μακαριότητα, στο δε λατρευτό σου σύζυγο Γιώργο, τα προσφιλή αδέρφια σου και τα απαρηγόρητα αδελφοτέχνια σου να στέλλει σ' όλους την παραμυθία από τα ουράνια ύψη.

**Αιώνια σου η μνήμη
καλοκάγαθη Χρυσταλλού,
αιωνία σου η μνήμη,
αιωνία σου η μνήμη.**

**Επικήδειος στο Στέλιο Στυλιανίδη
τέως συνταξιούχο δάσκαλο από τη
Κυθρέα που πέθανε στις 30.3.1983 και
τάφηκε στο Νέο Κοιμητήριο της
Λευκωσίας από την εκκλησία των
Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης**

Πολύκλαυστε Στέλιο,

Η τύχη μ' έφερε να βρεθώ μπροστά στο σεντό σου λείψανο για να πω μερικά λόγια στην αιώνια μνήμη σου σήμερα που μαζευτήκαμε όλοι μας στον πανσεπτο τούτο ναό για να παρακολουθήσουμε τη νεκρώσιμη ακολουθία και να συνοδεύσουμε την εκφορά μέχρι της τελευταίας σου κατοικίας.

Υπήρξες αείμνηστε Στέλιο ένα εκλεκτό τέκνο της εύανδρης Κωμόπολης μας, ένας επίλεκτος εκπαιδευτικός που υπηρέτησες την παιδεία της Κύπρου μας για 50 χρόνια και η εκπαιδευτική σου δράση βγήκε έξω από τα όρια της περιοχής μας κι έγινε γνωστή σ' όλες τις επαρχίες της Κύπρου μας, ένας ακαταπόνητος κοινωνικός εργάτης, ένας στοργικός σύζυγος κι ένας φιλόστρογος πατέρας και ένας τέλειος οικογενειάρχης.

Άφηκες στο μακρύ διάβα της ζωής σου, αναμνήσεις αξέχαστες και εντυπώσεις άριστες, γιατί όλος σου ο επίγειος βίος στηριζόταν σε αρχές και ηθικές αξίες που σ' οδηγούσαν πάντοτε σε έργα Χριστιανικών αρετών προσπαθών να ευεργετείς το συνάνθρωπο σου, εφαρμόζων την αγάπην προς τον πλησίον

σου και αποστρεφόμενος μ' όλη τη δύναμη της ψυχής σου το πονηρό και τις κακές πράξεις.

Νεώτατος ακολούθησες το διδασκαλικό επάγγελμα και υπηρέτησες σε διάφορα χωριά υπό δύσκολες πραγματικά συνθήκες διαβίωσης και υπό αντίξοες περιστάσεις διεξαγωγής του διδασκαλικού επαγγέλματος. Μπροστά όμως στα ανυπέβλητα αυτά εμπόδια έδειξες αντοχή αξιοθαύμαστη και καρτερίαν ασύγκριτη με μοναδικό γνώμονα τη μόρφωση και διαπαιδαγώγηση της τρυφεράς μαθητιώσας νεότητας που η Κυβέρνηση σου ανέθεσε και η Κυνότητα σου εμπιστεύθηκε. Μ' όλο το αίσθημα ευθύνης που σου υπέβαλλε η αγνή σου διδασκαλική συνείδηση προσπαθούσες πάντα να χαλκεύσεις χαρακτήρες και ν' αναδείξεις μαθητές που βραδύτερον διέπρεψαν στην κοινωνία σαν εκπαιδευτικοί, επιστήμονες, τεχνίτες, έμποροι, επιχειρηματίες, βιομήχανοι. Παράλληλα συμπεριφέρεσο με υποδειγματική ευγένεια και απροσμέτρητη οικειότητα στους συναδέλφους και ποτέ δεν πίκραψες ή πρόσβαλες κανένα. Αξέχαστη παραμένει σε μένα η καρποφόρος συνεργασία σου όταν διο-

ρίστηκες στο Δημοτικό Σχολείο Κυθρέας σαν αντικαταστάτης για μερικούς μήνες.

Μα η διδασκαλική σου δράση δεν θα 'ταν αξιόλογη αν περιοριζόταν αποκλειστικά στα πλαίσια των τοίχων του σχολείου και δεν επεκτεινόταν και σ' άλλες εξωσχολικές δραστηριότητες. Ήσουν τακτικός στην εκκλησία κάθε Κυριακή και προικισμένος με ωραία φωνή δεν παρέλειπες να ψάλλεις παρέχων αμέριστη βοήθεια στον ιερέα και πολύτιμη εξυπηρέτηση στην εκκλησία σχεδόν δωρεάν.

Ήσουν σε κάθε κοινότητα που υπηρετούσες ο σύμβουλος και καθοδηγητής στα κοινωνικά προβλήματα που παρουσιάζονταν και πάντοτε πρωτοστατούσες σε κάθε κίνηση για τη λύση τους. Δεν θα λησμονήσω την παρουσίαση σου και καθοδήγηση σου σε κάθε Κοινοτικό πρόβλημα, είτε τούτο αφορούσε τον Κεφαλόβρυσό μας, είτε τη διάθεση των γεωργικών μας προϊόντων, είτε για σκοπούς κοινωνικής μέριμνας.

Νέος μ' όλη την αισιοδοξία για το μέλλον ένωσες την τύχη σου με την προσφιλή σου σύζυγο Μηλίτσα που στάθηκε πάντα στο πλευρό σου σ' όλη σου τη ζωή σαν βοηθός και συμπαραστάτης τόσο σε θλίψεις και δοκιμασίες όσο και σε ώρες χαράς και ευτυχίας. Αφιερώσατε ενωμένες προσπάθειες και συντονισμένες ενέργειες για την ανατροφή και μόρφωση των τριών προσφιλών τέκνων σας, που απέβλεπαν όχι μόνο για τοποθέτηση τους για ανώτερη κοινωνική θέση αλλά κυρίως για ενστάλαξη στη ψυχή τους Χριστιανικών αρετών της αθάνατης μας πίστης και υψηλών ιδεωδών της ακατάλυτης Ελληνικής φυλής μας.

Οι κόποι και μόχθοι σας τελικά στεφθήκανε από επιτυχία και να σήμερα όλα σας τα τέκνα κατέχουν αξιοζήλευτη θέση στην κοινωνία και χαίρουν εξαιρετικής εκτίμησης σ' όλα τα στρώματα της κοινωνίας μας. Ήταν τούτο για σας μια ηθική ικανοποίηση που αποτελούσε την ανταμοιβή των κόπων και προσπαθειών σας.

Μα την τόση σας ευτυχία και ικανοποίηση ήλθε να επισκιάσει και να κλονίσει συθέμελα η Τουρκική εισβολή με τον αναγκαστικό εντοπισμό που επέβαλαν οι ορδές του Ασιάτη Επιδρομέα σ' όλους τους κατοίκους της Κυθρέας και γενικά του Βορεινού Τμήματος της Κύπρου μας. Ήλθε η πικρή προσφυγιά που τα δεινά της δοκιμάζουμε εδώ και δέκα χρόνια περίπου και τελειωμό και διεξοδο δεν μπορούν να βρουν.

Αναγκάστηκες τότε αξέχαστε Στέλιο να εκπатρισθείς μ' όλη σου την οικογένεια κι η νοσταλγία σ' έτρωγε σαν σαράκι και υπέσκαπτε

διαρκώς την υγεία σου για να συντομέψει με γρήγορο ρυθμό τη ζωή σου και να καταλήξεις σήμερα στο τάφο.

Πεθαίνεις με το πικρό παράπονο που δεν αξιώθηκες να ξαναδείς την πολυπόθητη σου Κυθρέα και το σπουδαιότερο που δεν ευτύχησες να σε καλύψει στο τάφο το ανάλαφρο της χάρμα. Γιατί κατά τον ποιητή είναι γλυκός ο θάνατος μόνο όταν κοιμόμαστε στην πατρίδα.

Αλησμόνητε μας Στέλιο φεύγεις από κοντά μας αξιοπρεπής και καλωσυνάτος, πράος και μελιχίος, ειλικρινής και καλακάγαθος με τη συνείδηση σου ήσυχη πως επιτέλεσες στο ακέραιο το καθήκο σου σαν εκπαιδευτικός και κοινωνικός εργάτης, σαν σύζυγος και πατέρας, σαν Χριστιανός και σαν Έλληνας.

Κοιμήσου ήσυχα τον αιώνιο σου ύπνο γιατί ο σπόρος που έσπειρες θα βλαστήσει και θα καρποφορήσει. Αφήνεις πίσω σου φωτεινό παράδειγμα του ενάρετου Χριστιανικού και σεμνού Ελληνοπρεπούς βίου σου που σίγουρα οι απόγονοι σου θα ακολουθήσουν τα βήματα της δικής σου πορείας.

Από μέρους του Σωματείου «Ελευθέρη Κυθρέα» καταθέτω στεφάνι σ' ένδειξη αναγνώρισης των τόσων σου υπηρεσιών στην Κοινότητα μας της ολόψυχης συμπαραστάσης στο Σωματείο μας και της κατά καιρό συνεργασίας σου στο ομώνυμο περιοδικό μας και εύχομαι έκθυμα ο Πανάγαθος να κατατάξει την αγνή ψυχή σου στις αιώνιες μονές του Παραδείσου στην δε πενθούσαν οικογένειαν σου να στέλλει την ουράνια παρηγοριά.

Αιώνια σου η μνήμη αξέχαστε
Στέλιο, αιωνία σου η μνήμη
αιωνία σου η μνήμη

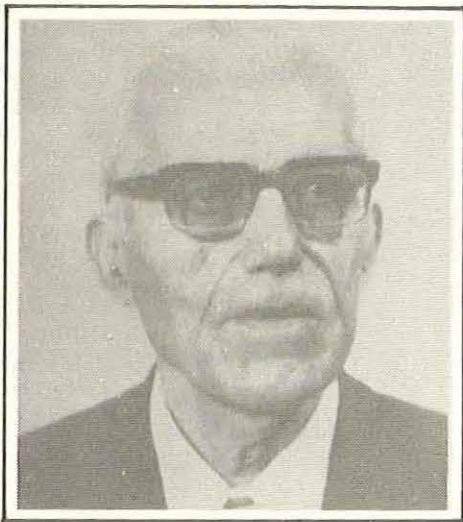
ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ

Γεννήθηκε στην Κυθρέα στις 7.8.1904. Φοίτησε στο Δημοτικό Σχολείο Αγίου Ανδρονίκου Κυθρέας και κατόπι στο Παγκύπριο Γυμνάσιο και στο Διδασκαλείο, απ' όπου αποφοίτησε το 1924.

Στη διάρκεια της φοίτησης του στο Διδασκαλείο παρακολουθούσε και ιδιαίτερα μαθήματα Βυζαντινής Μουσικής στον Πρωτοψάλτη και Μουσουργό αιμίμηστο Χουρμούζιο.

Διορίστηκε δημοδιδάσκαλος το 1924 και υπηρέτησε την Παιδεία της Κύπρου επί 50 χρόνια (όπως έλεγε ο ίδιος - έχω, μισό αιώνα στην έδρα).

Κανονικά αφυπηρέτησε το 1964, αλλά διορί-

ζετο επί συμβάσει για άλλα 10 χρόνια. Μπήκε στην υπηρεσία το 1924 και σταμάτησε το 1974 εξαιτίας της Τούρκικης εισβολής.

Στη διάρκεια της υπηρεσίας του παρακολούθησε γεωργικά μαθήματα με το σχέδιο της Γεωργικής μετεκπαίδευσης των δασκάλων που εφάρμοσε η Αποικιακή Κυβέρνηση. Παράλληλα ασχολήθηκε ερασιτεχνικά με τη βιβλιοδεσία την ποίηση και τα τραγούδια.

Νυμφεύτηκε το 1936 τη Μηλίτσα Παπαδάκη το γένος Χριστοφάκη Μηλίδη από τη γενιά εκείνη του δωρητή της Κυθρέας για τη διακλάδωση του ποσίου νερού σ' όλη την Κωμόπολη.

Απέκτησε τρία τέκνα τον Παύλο που είναι εγκατεστημένος οικογενειακώς στο Λονδίνο, την Ελλίτσα, αισθητικό και ιδιοκτήτρια Ινστιτούτου Αισθητικής στη Λευκωσία και εκπαιδευτριά Αισθητικής σε διάφορα Σχολεία Μέσης Εκπαίδευσης της Λευκωσίας και τον Παντελή, χειρουργό οφθαλμίατρο διορισμένο στη Πανεπιστημιακή Κλινική ΑΧΕΠΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

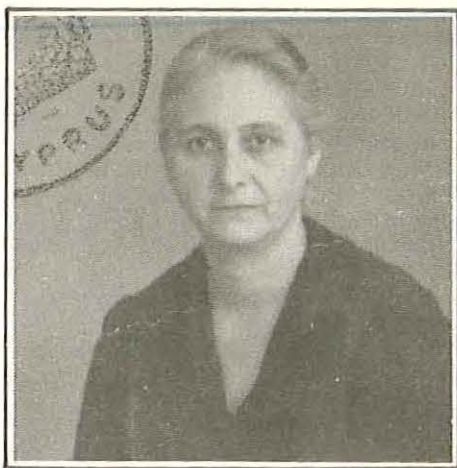
Πέθανε στις 30.3.1983 στην ηλικία των 79 χρόνων και τάφηκε στο Νέο Κοιμητήριο Λευκωσίας από την εκκλησιά των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης.

ΧΡΥΣΤΑΛΛΕΝΗ ΧΡ. ΚΑΤΤΑΜΗ

Γεννήθηκε στην Κυθρέα το 1905. Φοίτησε στο Παρθεναγωγείο Αγίας Μαρίας Κυθρέας. Παντρεύτηκε το 1927 και απέκτησε δυο παιδιά την Κούλα Φοίβου Κληρίδη, που είναι εγκατεστημένη στη Λευκωσία και τον Νίκο που είναι νυμφευμένος με τη Φιλίτσα από τις Αθήνες, το γένος Ραφτοπούλου, εγκατεστημένος στη Λευκωσία και διευθύνει την Εταιρεία Κρέτα. Πέθανε στις 20.8.1983 και τάφηκε στο Νέο Κοιμητήριο Λευκωσίας από την εκκλησία των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης.

Στην αιώνια μνήμη της Χρυσταλλένης Χρ. Καττάμη,

Μια αγνή και άδοξη ψυχή έχει αποχωρισθεί πρόσφατα από το πολυθασανισμένο κορμί για να μεταφερθεί από τα αγγελικά χέρια στις αιώνιες μονές του Παραδείσου όπου οι ψυχές των αγίων και των δικαίων αναπαύονται. Είναι η άχραντη ψυχή της Χρυσταλλένης Καττάμη της πρώτης κυρίας της Κωμόπολης Κυθρέας που για σειρά χρόνων κρατούσε τον εξαιρετικό αυτό τίτλο χάρις στον προσφιλή της σύζυγο, αείμνηστο Χρίστο Καττάμη, που η ψήφος και η ετυμηγορία του λαού της δροσόλουστης Κυθρέας σε αλληπάλληλες εκλογές αναδείκνυε Δήμαρχο γιατί η Κωμόπολη μας είχε το εξαιρετικό προνόμιο επι της εποχής της Αγγλοκρα-

τίας να ιδρύσει το Δημαρχείο της από τις πρώτες κωμοπόλεις της Κύπρου μας.

Μα η σεμνή και ενάρετη Χρυσταλλένη με όλα τα ψυχικά της χαρίσματα, μ' όλες τις χριστιανικές της αρετές, με τους αξιοπρεπείς τρόπους της και τα ευγενικά της φερόσιμα δεν είχε καθόλου ανάγκη του συζυγικού αξιώματος του δημάρχου για να πάρει το τιμητικό τίτλο της πρώτης κυρίας της Κυθρέας γιατί

μπορούσε και από μόνη της να τον κατακτήσει με τον πλούσιο ψυχικό της κόσμο, με την άμεμπτη της συμπεριφορά και με τον άδολο και αγαθοεργό της χαρακτήρα. Από τον καιρό που γνώρισε καλά τον κόσμο της είχε τάξει σαν σκοπό της ζωής της την αγαθοεργία και την φιλαλληλία προς όλους και απεστρέφετο μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της το πονηρό και το κακό. Αξιοπρεπής, ευγενής και αμνησικακή έχαιρε της γενικής εκτίμησης όχι μόνο του στενού περιβάλλοντος αλλά και όλης της κοινωνίας περιοχής Κυθρέας.

Γόνος εκλεκτών οικογενειών των αρχοντικών Καφατάρηδων και της αξιοπρεπής και καθ' όλα έντιμης οικογένειας των Ζαχαριάδηδων έτυχε πραγματικά επιμελημένης Χριστιανικής ανατροφής που συνέτεινε πολύ τα έμφυτα ψυχικά της χαρίσματα ν' αναπτυχθούν στο πιο ψηλό βαθμό και να μετουσιώσει σε πραγματικό βίωμα όλες τις χριστιανικές αρετές που είχαν ενσταλάξει και καλλιεργήσει στη ψυχή της οι ευσεβείς γονείς της.

Εκείνο που την χαρακτήριζε ιδιαίτερα ήταν η ευσέβεια και η αφειδώλευτη αγαθοεργία, η μανία και η ασύγκριτη τάση της ν' απαλύνει διαρκώς τον πόνο του συνανθρώπου της.

Δεν θα ξεχάσω τον ανελλιπή της εκκλησιασμό στην γειτονική της εκκλησιά του Αγίου Ανδρονίκου Κυθρέας και την τακτική της παρακολούθηση των διαφόρων μυστηρίων και τελετών. Ενθυμούμαι ακόμη που με καλούσε συχνά σαν διευθυντή του Δημοτικού Σχολείου Κυθρέας, με κάποιο γειτονικό της μαθητή μας να περάσω από το σπίτι της για να μου αναγγείλει μια εισφορά στο ταμείο Μαθητικής Πρόνοιας τότε στη μνήμη του λατρευτού της συζύγου, τότε των γονέων της και ακόμη του κουνιάδου της που είχε πεθάνει πριν πολλά χρόνια στην Αθήνα.

Όλοι μας που γνωρίσαμε από κοντά τη μεγαλόκαρδη, την ευγενικά και καλοσυνάτη Χρυσταλλίνη κάμνουμε το ερώτημα στον εαυτό μας γιατί η αγγελική αυτή μορφή να δεχθεί τόσο και τόσο πλήγματα στη μακρόβια ζωή της που συνέτειναν εξάπαντος να υποκάψουν την υγεία τους και να εξασθενεί μέρα με τη μέρα το λεβέντικο κορμί της και να καταλήξει πριν λίγες μέρες στο μοιραίο.

Το πρώτο κτύπημα της ήταν που έχασε το λατρευτό της σύζυγο τον ακούραστο και δραστήριο εκείνο άνθρωπο, τον πολύμοχθο και πολυπράγμονο τόσο στην ιδιωτική του ζωή όσο και στην κοινωνική του δράση.

Μα η αείμνηστη Χρυσταλλίνη δεν κάμφθηκε από την σκληρή της δοκιμασία και συνέχισε αλύγιστη την ανηφορική πορεία του Γολγοθά καταβάλλουσα υπεράνθρωπες προσπάθειες για την ανατροφή και ανάδειξη των δυο μονάκριβων της τέκνων.

Δεύτερο κτύπημα της μοίρας που δέχθηκε η σεβάσμια Χρυσταλλίνη ήταν η απρόοπτη πυρκαγιά που εξερράγηκε, σε λιγότερα από δέκα χρόνια διάστημα από το θάνατο του συζύγου της, στο μεγάλο τους εργοστάσιο αλευροποιίας στην Κυθρέα που οι κόποι και μόχθοι του αείμνηστου Χρήστου είχαν αναδείξει και που τροφοδοτούσε καθημερινά με άλευρα το ιδιόκτητο τους αρτοποιείο στη Λευκωσία.

Κάηκε ολοσχερώς και μαζί του σταμάτησε αναγκαστικά τη λειτουργία του και το αρτοποιείο.

Το τρίτο και τελευταίο κτύπημα ήταν η προσφυγιά που μας οδήγησε η θάρραρη εισβολή του Αττίλα και η κατάληψη της Κυθρέας με όλο το Βορεινό Τμήμα της Κύπρου μας.

Οι θουλές όμως του Κυρίου είναι ανεξερεύνητες. Ίσως τα πλήγματα αυτά θα 'ταν ο εξαγνισμός της ψυχής για να οδηγηθεί άχραντη και αμόλυντη, όπως έχει αναφερθεί στην αρχή στην μακάρια αιωνιότητα.

Κοιμήσου αξέχαστη Χρυσταλλίνη ήσυχη και ατάραχη τον αιώνιο σου ύπνο με τη συνείδηση σου ικανοποιημένη πως έχεις επιτελέσει στο ακέραιο το καθήκον σου σαν σύζυγος, σαν μητέρα, σαν γιαγιά, σαν χριστιανή και σαν άνθρωπος.

Εγκαταλείπεις άξιους απογόνους που θα βαδίσουν στα δικά σου αχνάρια και θ' ακολουθήσουν το δικό σου δρόμο, το δρόμο της τιμής και του καθήκοντος, της αρετής και της ευσέβειας της αγαθοεργίας και της φιλαλληλίας.

Ας είναι ελαφρό το χώμα του νιόσκαφτου τάφου σου.

Χρ. Πέτσας
Πρόεδρος Σωματίου
«Ελεύθερη Κυθρέα»